

Марина Муляр
Гра. Рівень перший: Синій Коридор

1

А неба тут не було. Тобто було, але штучне, приємно-блакитне вдень, чорне з блискітками вночі, ніжно-золотаве вранці й приглушено-синє ввечері. Хороше таке, якісне небо, тільки не справжнє. А про справжнє годі було й мріяти, бо шар повітря над астероїдом надто тонкий, а якби хто зазирнув крізь товсту зовнішню оболонку в чорні глибини космосу, то жодних зірок він би там не побачив, лише змазані світлові смужки.

Схована всередині астероїда центрифуга оберталася дуже швидко, аби створити звичне для людей тяжіння, аби можна було ходити, сидіти, їздити великом, лізти під стола по маркер, що впав. Як завжди. Як на Землі. На Землі, котрої вже нема. Ось тому небо було штучним. Навіть існував почесний і доволі ризикований фах — мийники неба. Ними ставали тільки міцні спортивні люди, що не боялися висоти.

Аг не боялася висоти, вона боялася уявити справжнє небо, глибоко під ногами, боялася побачити розпливчастий коловорот нескінченного чорного простору, де, ніби дрібні уламки, розкидано такі самі астероїди, важко обжиті, тісні і штучні притулки переселенців з планети, якої нема. Тобто є, але вона ще менш придатна для життя, ніж ці уламки.

Аг народилася тут, на астероїді, і її батьки, і навіть бабуся. Тільки дід пам'ятав Землю. Щоправда, він був не з останньої хвили переселенців. Найзатятіші чіплялися за безплідний ґрунт і отруйне повітря ще кількадесят років.

Наприклад, зовсім молода вчителька хімії, панна Ерїона, полетіла з Землі разом з батьками маленькою дівчинкою. Аг давно помітила, що переселенців останньої хвили завжди можна впізнати. Вони такі, ніби думали про щось своє, а їх знаєцька гукнули чи смикнули за руку. А чого вже думати, коли не повернеш? Аг часто хотілося сказати про це панні Ерїоні, та було боязко: панна Ерїона легко гнівалася, а коли гнівалася — непедагогічно гримала низьким владним голосом, як на підлеглих, як на війні.

Був ранній вечір. Небо, як йому і належало, починало потроху синіти. Аг сиділа на сходах свого будинку й чекала батьків, що подалися до приятелів на кухню синтетичного пива. Очікування намічалася доволі довге, бо пиво — штука скінченна, а от цікаві розмови... Аг не встигла закінчити цю філософську думку, коли її штурхонули гостреньким ліктиком у бік. Гостреньким нахабним ліктиком у ядучо-рожевому рукаві з рюшечками.

— Привіт! Нудишся? А я й знала, що ти зараз нудишся. Твої предки, разом з Манчіні й Сидоренками, скверик розносять. Дарма що пиво без градуса! Вони так кричать, ніби не статтю якусь обговорюють, а скарби ділять! А твій татусь!..

— Фано, замовкни.

— Чого це?

— Бо вечір. І ми не в скверику. Навколо житлові будинки. У сусідів мала дитина.

— То й що? Я ж не в них під вікнами!

— Тебе чути на всю вулицю.

— Та тю! Я ж не просто так базікаю! Я знаєш що?

— Гадаю, зараз дізнаюся. Тільки можна трохи зменшити гучність і вповільнити темп? Я погано сприймаю ультразвук.

— Ти бубука і нечема.

— «Бубука» — це нелітературно, а «нечема» — це не про мене, а про тих, які вдираються на чужу веранду і штурхаються ліктями, а потім ляцять у вуха.

Насправді Аг була рада бачити Фану, свою однокласницю й подружку. Балакуча, безтурботна Фана часто розраджувала її у сумні хвилини. Це було добре. Це й тепер добре.

— Що то ти притягла?

Фана перекидала з долоньки в долоньку ігрову консоль.

— Наче в тебе інша була? Нова?

— Не. У дядька стягла. Він на ній нову гру тестує. Зранку тестував, а тоді на дивані лишив і на засідання кафедри подався. Досі немає. А я вгледіла і стягла.

— Навіщо нариватися? Переписала б тихенько, і всі щасливі.

— Ну, ти мене геть за дурепу маєш! Пробувала. Не переписується. Дядько захист приробив, геній консервований. Один був мені шлях — поцупити.

— А воно того варте? Мені вже з тих іграшок зуби ломить. Така нудь. І що більш стрибуне, стрілюче, монструче — то нудотніш.

— Так зануді ж і дихати набридає, і цукор прогірк. Ти глянь лише — яка краса! Графіка! Тут тобі й гори, і скелі, й вітер видно. Кожна гілка там, де треба, хитається! А яке море! Ото б і не грала! Сиділа б та дивилася на хвилі.

Аг пильно поглянула на подружку. Це ж чи не вперше Фана починала не з поєдинків та красунчиків-принців та з довгокосих полонянок у похмурих вежах, одне слово, не зі своєї звичної романтичної лабуди, в яку гралася всі вихідні, а з пейзажів, та ще й з такими подробицями, як відчуття вітру. Варто глянути.

— Вмикай вже, на великого екрана, він відкритий.

Красунчики-принци, щоправда, скоро віднайшлися, проте на ворожому боці. Герой, звичайний хлопчик, потрапив у захопливий, проте похмурий світ високих скель, могутніх хвиль, прадавніх лісів, чаклунів та безжальних завойовників.

Квест у хлопця був напрочуд простий — вижити й повернутися додому. Та похмурий, дикий світ кишів чудовиськами й розбійниками, а слідами юного чужинця йшли чорні тіні, лиховісні володарі Королівства на Скелях. Володарів було троє. Всі вони називалися принцами і дивним чином не повбивали один одного за одноосібну владу. Може, секрет такого братолюбства полягав у різних магічних здібностях, які разом давали володарям велику чарівну силу. Принц Вигук, найстарший, володів магією звуку: пошепки звергав каміння, а криком зсував гори. Його молодші брати, Морок та Спалах, відповідно до імен, мали силу темряви та світла. Морок насилав глуху ніч, збивав зі шляху, лякав нічними страхіттями. Спалах засліплював нестерпним світлом, цілив смертельними блискавками. Непривітні такі принци. Бррр!

Аг насилу відірвалася від споглядання величних гірських хребтів, зелених пагорбів, самотніх замків на узвишсях, охайненьких, дуже переконливих селищ у долинах та коло річок. Фана сказала правду: гратися було необов'язково, навіть якось недоречно. Хотілося піти в ті пагорби, здертися на одну зі скель над морем чи верхів'ям великої річки і сидіти, дивлячись на обрій.

— Ну, де ключі? Де артефакти? — Аг знехотя потицяла кнопки.

Мабуть, Фанин дядько й справді геній програмування, як про нього кажуть. Переконлива, дуже переконлива графіка.

— Ну, то де? Ти ж знаєш уже!

Фана самовдоволено посміхнулася:

— Сама знайди. Ти ж розумна, а я дурепа.

— Я вперше тримаю цю консоль в руках і вперше бачу цю гру, а ти поцупила її у розробника і, значить, маєш чіт-коди до кожного кроку. Аби знайти їх у тестовім екземплярі, мало вистачити навіть твоїх талантів.

— Хе! Чіт-коди їй? Невразливість, невидимість, непереможність, абсолютна безкарність! Це неспортивно, панночко. Ну гаразд. Тим більше, що артефакти дебільні. Ти сама за п'ять хвилин додумаєшся. На Спалаха є «чорний смолоскип» — така смердюча димовуха. Розмахуєш у нього перед носом. Тільки треба підпустити поближче, радіус дії е... Просто кажучи — впритул. А ще до Спалаха не підходь без темних окулярів. От. Морока ганяють звичайним ліхтариком. Він від нього сліпне і дезорієнтується. На Вигука діє ідіотська пісенька. Наспівувати не буду. То гратимеш? Чи дуже чесна: почекаєш, поки дядько її в серію запустить?

— Та я знаю? Покажи фінальний епізод рівня, де поєдинок з принцами.

Фана, переможно світлячи великими блакитними очима, взяла у неї консоль і знайшла потрібне місце:

— На, насолоджуйся.

Аг короткозоро примружилася:

— Так. Це ж у нас хто, Спалах? Іди, іди сюди! Де тут наші темні окуляри?

Фана фиркнула. Аг промазала пальцем повз кнопку і завмерла, відкривши рота:

— Хвилиночку. Це не...

Стрімка, загрозна постать чітко вимальовувалась на тлі неба. Чорний шкіряний мундир, чорний важкий плащ на плечах. Різкий вітер грає сліпучо-білим волоссям. Брови та вії теж білі, ніби вкриті памороззю. А очі... Аг відсахнулася, ніби то був не екран консолі. Зіниць не розгледіти, важка, суцільна темрява, бездонні провалля.

— Вимкни. Я все одно програла. Це Морок.

— То давай і на решту подивимось, бо образяться.

Аг мовчки кивнула.

Спалах виявився чорнявим і спритним, рухи — як блискавки: хоч круть, хоч верть, а не втечеш. Справжні блискавки принц кидав з яскравих срібних очей і з кінчиків пальців, точніше зі срібних кігтів на них. Аг прогнала вдруге.

Вигук був найменш яскравий з-поміж братів, блідий, з тьмяним, чи то синім, чи то сивим волоссям, проте йому вистачило шепоту, аби завалити Аг кам'яними брилами.

— Годі. Забирай свій, точніше дядюсіків, «креатифф». Нехай у таке наш Темний Лорд грається. Я визнаю свою цілковиту неспроможність.

Темний Лорд був їхнім однокласником, що не міг визначитися, який хист у ньому більший — до хакерства чи до геймерства, а поки що робив однакові успіхи в обох напрямках. Хакер з Аг був ніякий, та, власне, й не надто кортіло, а от геймерська слава Темного їй спокою не давала. Та що поробиш: таланту не відбереш і не позичиш.

— Неси свою покражу додому, поки дядько не помітив, бо вскочимо в халепу.

— А ми неповнолітні.

— Фано, правда, не наривайся. Ходімо, і я з тобою прогуляюся. Може, як повертатимуся, своїх інтелектуалів зі скверика заберу. Давай, давай — виходь! — Вона рішуче простягла руку, аби вимкнути великий екран, що освітлював зовсім темну веранду.

Коли Фана вже збиралася від'єднувати від нього консоль, сталося щось дивне. Екран раптом спалахнув сліпучою синявою, а посередині закрутився темний вир, протятий білими зблисками. Фана вереснула, Аг сахнулася від тієї моторошної картинки, але все скінчилося, екран згас, консоль вимкнулась.

— Що то було? — чомусь пошепки спитала Фана. Аг поборолла напад страху і знизала плечима:

— Хтозна, може, дядьків захист спрацював, і тепер він матиме високоякісні фото переляканих порушників авторського права.

— Тю! — махнула на неї рюкзаком Фана, але обличчя в неї зробилося стурбоване. — Справді, ходімо вже.

Нічна дискотека за три вулиці волала і виблискувала світломузикою так, що хотілося затулити і очі, й вуха.

— Обійдемо дворами, — ніяково попросила Аг.

— Боїшся? — зловтішно заскакала навколо неї Фана.

— Не боюся. Старші хлопці чіплятимуться. Ти ж знаєш — не люблю.

Фана й далі зловтішалася:

— А ще мене принцесочкою дражнить! Та сама ти принцесочка: «На дискотеку не піду, повз дискотеку не піду, хлопців соромлюся!»

Проте, дражнячись і кривляючись, вона таки завершила за рік, і дискотечні шуми почали віддалятися. Після всього того сяяння та блимання звичайна темрява штучної ночі здалася важкою й глибокою. В кінці провулка самотньо світився білий ліхтар. У його рівному, матовому світлі чітко

вимальовувалися три темні постаті. Були вони неприродно громіздкі у своїх важких чорних плащах. Аг відчула, що Фана вже хапнула досить повітря для потужного вереску, і сильно затисла їй долонею рота. За секунду вона відняла руку, і дівчата обережно відступили в тінь ближнього будинку. Три віртуальні злеці, тепер реальні — від важких військових чобіт до різноколірних голів, чорної, синьої й білої — стояли під самотнім ліхтарем на задвірках дискотеки.

2

— Ну й хто?.. — почав був Спалах, але замовк і став роздратовано озиратися. Морок знизав плечима і відступив далі від світла. Вигук стояв під ліхтарем, схрестивши на грудях руки і суплячи брови:

— Навряд чи це володар Синього Коридору. Він мав попередити. Може, щось пішло не так? Гаразд, нехай сам нам усе пояснить.

Вигук дістав з-під плаща невеличку чорну кульку і підняв на розкритій долоні. В глибині кульки світилися три маленькі білі цятки і одна яскраво-червона. Фана штовхнула Аг ліктем:

— Що то в них?

— Маячок. Такі дітям дають, щоб не губилися. Парний, мабуть, у того, кого вони шукають.

— А кого?

— Тихо.

Аг знову зробила рух затиснути Фані рота, та вона й так замовкла, бо принци почали рухатися. Попереду пішов Вигук із маячком, за ним брати.

— А хто такий Володар Коридору? — видихнула Фана Аг у вухо, обережно скрадаючись від тіні до тіні будинку.

— Скоро дізнаємось, — похмуро буркнула Аг.

Так вони проминули кілька кварталів. Раптом Фана зупинилася:

— Аг!

— Замокни!

— Та що — замокни? Диви, куди вони заходять!

Лише тут Аг збагнула, що напівскляні двері під веселим блискучим дашком надто вже знайомі.

— Це ж твій будинок.

— Ото. А ти на мене цікаєш.

— Пробач, — недбало кинула Аг, стежачи за принцами, що вже зайшли до незамкненого передпокою.

— Аг, мені страшно.

— То, може, вимкнемо?

— Що вимкнемо?

— Отож-бо, що?

Фана відкопилила губу і скривилася, та раптом втерла ще сухого носа і всміхнулася:

— Слухай! За домом є прибудова, ми там велики ставимо. Як вилізти на дах, можна зазирнути одразу в три вікна: до батьків, на кухню і до дядька. Давай! Там тільки на руках підтягтися.

Захоплена несподіваним Фаниним азартом, Аг теж зірвалася з місця і, притьмом проскочивши освітлений двір, кинулася за будинок.

Кухня була темна, у батьків затишно блимав телевізор.

Дівчата проповзли дахом ще трохи і обережно зазирнули до третього вікна.

Геній програмування сидів біля столу. Його невеличка постать у розтягнутій смугастій майці здавалася ще меншою на тлі високої шкірзамінникової спинки чорного крісла. В товстих лінзах окулярів примарно відблискував зелений вогник настільної лампи. У другому кріслі, так само схрестивши на грудях руки, сидів принц Вигук. Зморшка тривоги й роздратування прорізала його бліде чоло. Спалах уместився на підвіконні. Дівчата бачили його спину й кучеряву чорну потилицю. Морок підпірав стіну в кутку, мружачись на світло лампи.

— Ми вимагаємо пояснень.

Тихий Вигуків голос кресав іскри з напруженої тиші. Аг здалося, що від того голосу навіть шибки жалісно тьохкають.

Фанин дядько випростався в кріслі. Блиск з товстих мінусових лінз зійшов, і за ними стали помітними гострі й холодні сірі очі.

— Пояснення, принце, доволі просте. У мене викрали гру, випадково відкрили Синій Коридор і з'єднали наші світи. Я так само не готовий до цього, як і ви. Я розробляв гру так, аби виграш був неможливий, тобто переможцями зрештою завжди опинялися ви. Це мало зробити вашу магію тут, у моєму світі, підсиленою в рази й рази. Завдяки вашій силі і моїй технології ми вирішили б усі наші проблеми, точніше, ви — свої, а я — свої. Та плани завжди руйнуються раптово.

Цей закон, на жаль, діє і у вас, і в нас. Маємо, що маємо. Перший гравець, замість додати вам сили, просто відкрив портал і примусово доправив вас сюди. Будемо шукати помилку. А передусім — шукати злодія, що потягнув мою консоль з мого кабінету. Маю підозру...

Вигук спохмурнів ще більше:

— Ви запхали наш світ до якоїсь дурної гри?

Фанин дядько дратливо смикнув кутиком рота:

— Не ваш світ, а лише вашу особисту магію. Решта — ілюзія, гарно відмальовані картинки. Дякую, що дали мені змогу подивитися на оригінал. Цілий світ нікуди неможливо запхати, крім людської голови. А загалом, принце, ви не праві: усі світи — чийсь іграшки.

Тут Морок припинив мружитись. Темні безодні його очей широко розчахнулися, білі вії ледь здригнулися, подаючи сигнал братові. Спалах різко озирнувся, штовхнувши плечем віконну раму. За мить рука зі страхітливими срібними кігтями втягла до кімнати перелякану Фану. Морок криво посміхнувся:

— Я добре бачу в темряві.

Фана зіщулилась на підвіконні. Спалах міцно тримав її за плечі. Запала тиша. Нічний метелик, останнє досягнення мікроелектроніки, бився об скляний абажур лампи. Мамин подарунок милій Фаночці був гарненький, малиново-перламутровий, з крихітним вимикачем між крильцями.

Звичайно ж, мила Фаночка регулярно забувала його вимикати, і метелик пурхав будинком від лампи до лампи. Зараз він відірвався від зеленого скла і націлився просто в сяйливі Спалахові очі. З несподіванки принц коротко зойкнув і затулив долонями обличчя. Тієї ж секунди Аг випростала з-за підвіконня руку і різко смикнула подругу назад, на дах прибудови. Ще за мить вони скотилися з велосипедного стійла і понеслися темною вулицею геть.

3

Троє принців, один по одному, зіскочили; з прибудови і побігли слідом за дівчатами. Важко летіли за ними чорні плащі. Геній програмування провів їх очима до рогу й тут почув, як у нього за спиною прочиняються двері кімнати. На порозі постав геніїв розгніваний старший брат, тобто Фанин батько.

— Відколи це твої друзі не вітаються заходячи і не прощаються йдучи, та ще й відбувають крізь вікно?

— Пробач, більше жодних непорозумінь не виникне, — холодно відказав молодий чоловік в окулярах, повертаючись поглядом до вікна. Якби старший брат міг перехопити той погляд, побачив би, що жодних вибачень в нім немає, лише зверхність і холодний переможний блиск.

Позаду чувся тупіт переслідувачів. Принци були в непоганій формі, Аг вже почала засапуватися. Попереду заблимав веселими вогниками кеб, з чемністю автомата пригальмовуючи перед потенційними пасажирами, за ним, метрів за десять, сунув другий, обидва порожні. Аг притримала Фану за руку:

— Чекай. А це ідея.

Вони вскочили до кабіни першого, і машина почала розганятися, на екрані керування висвітилося запрошення вказати кінцевий пункт. Переслідувачі, незнайомі з місцевою системою транспорту, звичайно, зробили ривок і перехопили другий кеб. Уловивши сенсорами наявність пасажирів, той теж надав швидкості. Фана потяглась було до панелі задати координати будинку Аг, але та ляснула її по руці й тицьнула навмання кудись у дальній бік карти.

Керовані автопілотом кеби хутко наздоганяли вервечку машин, що прямувала до центру міста, але коли до неї лишалося кількадесят метрів, Аг різко натиснула на панелі «зміна маршруту» і вказала першу-ліпшу годящу бічну вуличку.

Кеб слухняно відстрибнув убік, загальмував, завернув і зупинився. Наступний, з принцами, промайнувши на повній швидкості, влився до вервечки. Дівчата посиділи ще кілька хвилин, очікуючи, поки він зникне з очей, а тоді спокійно ввели потрібні координати і оглядовий режим. Машина рушила плинно, як на прогулянці, оминаючи швидкісні магістралі.

Фана зацікавлено роздивлялася посиніле коліно з червоною подряпиною крізь дірку в рожевих бриджах.

— Дуже болить? — спитала Аг, прикладаючи до подряпини бактерицидну серветку.

Фана зробила міну, яку вони між собою називали «качечка бьяка», потім пирснула:

— Якщо змогла так бадьоро звідти вшитися, то не дуже. Я про інше думаю: куди мені тепер? Не додому ж? Раптом вони повернуться і знов засядуть у дядька?

Аг роздратовано відмахнула з очей жорсткі темні пасма, заздрісно глянула на Фанині ніжні біляві кучеріки, зібрані на маківці у пухнасту пальмочку. Навіть такої напруженої миті подумки зауважила, яка ж Фана гарнюня. Ніщо її не псує: ні пилука,

що в ній вивозились на велосипедному гаражі, ні вчорашня пляма від морозива на комірці блузки. Стоп. Чого це вона — про пляму, про морозиво, про Фанині кучері, коли треба геть про інше.

— Слухай, зараз доїдемо до мене. Сподіваюся, предки вже вдома. Скажемо, що загулялися. Мій тато — не лише інтелектуал та горлодер, а ще й джентльмен. Ми з ним разом проведемо тебе додому. Там є твої предки. Нічого страшного, просто не лишайся з дядьком наодинці, і все.

— А консоль? Ми ж не можемо її повернути. Ти чула: дядюсь усе так прилаштував, що кожна нова гра додаватиме сили цим ко... коронованим особам. Отже, її не можна запускати в серію. Згадай! З самої гри ясно, що буде далі. Ці принци мають прорватися за героєм до нашого світу

і підкорити його, разом з усіма новітніми технологіями, зброєю, ну й усе таке. Якщо гра з цієї консолі не переписується, то це прототип, її більше ніде нема. Зараз втоплю у фонтані і...

— І троє коронованих осіб залишаться нашими добрими співгромадянами назавжди. Блискучий план!

— То вигадай кращий!

— Чекай. Тут поки що не вигадувати треба, а розгадувати. По-перше, підсилення чисісь там особистої магії, чи не знаю чого, через електронну гру — це повна дурня. Твій дядюсь брехав їм просто в очі. Подруго, він — не та людина, яка забуде тестовий екземпляр свіжої розробки на дивані у вітальні.

Він навмисне лишив консоль там, де ти могла її знайти. Він знав, що ти її стягнеш і побіжиш гратися негайно.

— А-аг.

Фана дивилась подрузі в очі й удавала, що зосереджено накручує на пальця свій білявий кучерик. Насправді вона відверто крутила тим пальцем біля скроні:

— Ти, бува, детективів не обпиталася? Для чого дядькові такі складнощі? Він міг просто попросити мене протестувати гру, якщо потребував дурепи, яка неодмінно програла б!

— Для того, щоб мати відмазку перед принцями! Це не він їх сюди витяг, це прикра випадковість.

— А для чого?..

— Не знаю, для чого вони йому тут потрібні. Не знаю, як він їх знайшов. Не знаю, як нам вдалося їх викликати, і чи взагалі ми це зробили. Точно знаю одне: твій дядюсь грає нечесно, і він нацькував принців на нас через цю консоль. Вони, Фаночко, так само, як ти, вірять, що на ній — єдиний екземпляр тієї гри.

— А насправді?

Аг зітхнула:

— Ну подумай. З чогось же він її робив. У нього лишився архів. Навіть якщо припустити, що це справді єдиний, тестовий екземпляр, маючи вихідняки, він збере ще один за кілька хвилин. Може, вже зібрав.

— Зажди, зажди, зажди!

Тепер Фана вже не маскувала образливого жесту, а по-справжньому крутила і смикала свої кучері. Так їй краще, головне швидше, думалось:

— Нам підкинули гру. Ми бігаємо з нею. Принци бігають за нами, а дядюсик тим часом спокійно збирає наступний екземпляр. Як там вони його називали? Володар Синього Коридору? Він збере гру і знову відкріє портал. Як — не питай, і я тебе не питатиму. Може, принци й проривалися у наш світ, але дядько точно збирається прорватися у їхній. Він дурить їх і тримає тут, аби не заважали! А нам же що робити?

Аг дивилася на одно- й двоповерхові будиночки рідного міста, що пропливали за вікнами.

— Дядюся ми все одно спинити не встигаємо. Як кажуть журналісти: будемо стежити за розвитком подій.

Далі їхали мовчки, відчинивши вікна, вдихаючи квіткові аромати. Родючий ґрунт на астероїді лежав тонким шаром, отож і росла на ньому всіляка дрібнота: низенькі кущики, коротенька трава, а ще квіти. їм того ґрунту цілком вистачало, вони цвіли скрізь: на клумбах, у палісадниках, просто вздовж вулиць, цвіли і пахли гостро, печально, особливо вночі.

4

Наступний день був славний контрольною з алгебри, загальноастероїдною освітньо-виховною комісією, що проносилася коридорами, як пустельний вітер, перепиняючи всі освітньо-виховні процеси, на жаль, вже по закінченні контрольної. А ще того дня Темного Лорда в школі не було.

— Може, захворів, — розгублено припустила Аг.

— Прогулює, — твердо відрубала Фана. — Ходімо дістанемо його вдома.

Проте підтвердилася версія Аг. Мама Темного сказала, що вночі в хлопця заболів зуб. Довелося бігти до цілодобового стоматологічного центру. Отож вранці мати пожаліла свою сердешну дитинку і дозволила виспатися.

— Гадаю, він і тепер спить, хоча сніданок зі столу зник. Гаразд, дівчата, ризикніть, — мама Темного весело підморгнула, — але мушу попередити: сонний він завжди не в гуморі.

Вона зупинилася перед зачиненими дверима синові кімнати й голосно постукала:

— Антоне! До тебе прийшли. Це дівчата, тож стеж за своїми манерами.

З-за дверей почулося спочатку нерозбірливе: «Бу-у», — потім більш осмислене: «Угу», — і двері прочинилися. На дівчат глянув звичайний собі, буденний Темний Лорд у чорній футболці з червоним драконом на грудях, у ретельно продертих на лівім коліні джинсах, із навскісним каштановим чубом, що майже затуляв одне око. Обидва ока, і напівприховане, і добре помітне, були карі, нахабні й глузливі.

— Чого припхалися? Задачки з контрольної я вже поштою отримав. Читав — аж соромно було: шостий клас, а ніби в садочку кубики складаємо. Тьху!

Фані контрольна зовсім не здалася кубиком, скоріше хрестиком на її, Фанинім, пристойнім таблиці за півріччя, але зараз вона воліла про це помовчати.

— Нам потрібна твоя порада, — чемно мовила Аг, нечемно штурхаючи Темного в груди, аби не заступав проходу в кімнати. Здивований хлопець кивнув і слухняно провів їх до дивана коло вікна і зачинив двері. З Аг він часом обговорював: свіжі фентезюшні книжки, що з'являлися в мережі, гарненьку галасливу Фану іноді смикав за хвостика на перервах, та тільки й того. А тут раптом — порада.

Вже всівшись на диван, Аг раптом зникла. Слова, що їх так довго обмірковувала вночі, десь розгубилися. Уся історія з принцами, паралельним світом, лиховісною грою, вкраденою консоллю здалася недолугим сюжетом з мільйонного сайту фан-фікшн.

— Чаю хочете? — раптом зовсім не глузливо й не нахабно спитав Темний, спокійно так спитав, по-людськи, і Аг полегшало.

— Темний, паралельні реальності існують.

— А ти можеш це довести?

На низенькому скляному столику з'явилися три червоні чашки і тарілка з тістечками.

— Втім-то й річ, я можу довести, що так. А Фана може підтвердити, але нас це зовсім не тішить.

— Я слухаю.

Чай затишно потік з носика чайника до першої чашки, потім до другої. Аг почала розповідати.

Фана їла тістечка, запивала чаєм і притакувала головою на кожне подружине речення. Ще в школі Аг показала їй худого кулака і просичала:

— Не тріскочи.

От Фана й не тріскотала. їла тістечка, притакувала, переводячи блакитні очі з Аг на Темного і назад. Коли Аг нарешті розповіла все, Темний зиркнув на дівчат з-під своєї розбишацької гриви і процідив:

— Годі приколюватись. Тільки чаю доброго на вас перевів. Палато, від тебе не чекав. Таке навіть першого квітня не смішно.

— А нам і не смішно.

Аг було приємно, що він, не затнувшись, вимовив її старовинне ім'я, але зараз це було не важливо. Важливо було, що Фана зробила найкращу, найрозумнішу річ з усіх можливих. Вона заплакала, тихо й гірко:

— Темний, зупини їх, Темний! Ти ж зможеш розібратися!

Хлопець підійшов до Фани, взяв її за плечі й добряче струснув:

— Годі. Вже повірив. А тепер будемо розбиратися.

Він витяг з рюкзака футляр, з футляра — клавіатуру, розгорнув на колінах, під'єднав до великого настінного екрана.

— Так. Для початку перевіримо, чи не прибували до астероїда на вчорашніх кораблях троє чоловіків у чорному. Де тут наш реєстр пасажирів?

— А звідки в тебе доступ до внутрішньої документації порту? — вражено закліпала очима Фана.

— Кого ти питаєш? — гримнула на неї Аг і прикипіла поглядом до списку новоприбулих за останню добу з маленькими кольоровими фото. Принців у списку не було.

Аг розчаровано відкинулася на спинку дивана.

Коли сторінка оновилася, Аг з несподіванки аж відсахнулася від екрана:

— Темний, це ж!.. Ти вліз у військову базу даних?

Та за мить цікавість взяла гору над острахом:

— Ну! Гортай швидше! Чому так повільно оновлюється?

— Тому. — Темний зверхньо усміхнувся: — Я що, ламер — від себе заходити? Ми — городами, городами. Через три сусідні системи астероїдів, з абсолютно лівого супутника.

— Городами?

Аг стало смішно і затишно від цього старовинного слова, як перед тим від чаю.

— Але їх нема й тут.

— Виходить, щось у ваших байках про паралельні світи таки є. Фано, а дай-но мені ту твою консоль. Як це може бути, що файл не переписується?

Фана дістала з рюкзака поцуплену консоль і простягла Темному.

— Та-ак... Все одно повертати її ми не збираємось, отож... Де моя викрутка?

За кілька секунд він зосереджено схилився над розібраним пристроєм.

— Хлопці! Тобто дівчата, йдіть гляньте. Такого ви ще не бачили. Та й я, правду кажучи, і теж.

Серед мікросхем та різноколірних дротиків не знати на чому кріпився плаский сірий камінь. Трохи пошліфований водою, але не надто. З тих, що можна знайти будь-де на березі нешвидкої річки чи

озера, тобто в музеї земних пам'яток чи в астероїдному природничому музеї. Але ж не всередині ігрової консолі! Та камінець був саме там. Прозирав крізь кольорове плетиво сірим боком.

— Що це? — Фана розгублено помацала пальцем. — А я ще й подумала, вона важча за мою. Еге ж, важча.

— Маємо артефакта, — підсумував Темний і пішов заварювати наступну порцію чаю.

— А чого ж? — Аг люто струснула головою. — Паралельний світ, принци в чорних плащах, то вже й містичний артефакт. Повний боєкомплект фентезюшного несмаку.

Фана позирнула на чергове тістечко. Тоді на свою талію, перетягнуту блискучим сріблястим ремінцем, і теж розлютилася:

— Ну, язиками за дурні книжки плескати — вас не зупиниш. А робити що?

Темний незворушно понюхав свіжий чай, відкопирив нижню губу, аби спрямованим подувом прибрати з очей довгого чуба, і знову втупився поглядом у напіврозібрану консоль:

— Фаночко, боюся здатись тобі нечемним і навіть дивакуватим, але — думати.

— Якщо це артефакт, він і є тим, що дядькові не відновити. — Аг теж не зводила очей з каменя. — І принцам він брехав лише наполовину. Він розраховував витягти їх сюди, зіпхнувши це на Фану. А ще він сподівався, що, награвшись, Фана поверне консоль. Тихенько підкладе на диван, як і взяла, поки принци шукатимуть загадкового крадія. Він не міг прорахувати, що вона подасться до мене, ми зіткнемося з принцами у темному завулку, і що підслухаємо їхню розмову теж. І Фанин дядько, і принци справді потребують цієї консолі. Чи цього камінця.

— То вони від нас не відчепляться, — приречено мовила Фана й таки взяла нагледжене тістечко з тарілки.

— Але ж нас троє, і ми не ходимо весь час взявшись за ручки, — підморгнув їй Темний.

— А ти — з нами? Ти ж Темний Лорд. Граєш завжди за зльоків.

Фана дивилася на Темного якимось дивно. Було незрозуміло, жартує вона чи ні.

— А ми і є справжні зльоки. Поцупили у безневинних середньовічних експлуататорів шлях до їхньої законної середньовічної вотчини. І це не кажучи про авторські права твого дядюся!

Аг рішуче простягла Темному руку:

— Спасибі. Ми вже підемо.

— Угу. Тим більше, що пундики дехто вже всі втоптав.

Він показав Фані язика, тоді знову посерйознішав:

— Консоль лишіть мені. Я над нею ще трохи почакую, та й принци поки що мене не знають. Завтра в школі передам комусь із вас. Так і будемо передавати, щоб кожного дня опинялася в когось іншого.

— Спасибі, — ще раз повторила Аг вже у дверях, а Фана з-за її плеча показала Темному останнє тістечко, сховане в кулачку.

5

Наступного дня Темний розповів, що йому вдалося-таки переписати гру з консолі.] Але він не побачив нічого схожого на розповіді дівчат про неймовірну графіку, про пейзажі, в які хотілося піти, про моторошно живих персонажів. Це був звичайний; квест, розрахований на посереднього геймера.

— Я пройшов від початку до кінця, зруйнував Королівство на Скелях. А принців загнав до їхнього підземного храму і потужним вибухом прикопав під руїнами їхнього власного замку. А ти кажеш, Фаночко, зльоки. Страшніш за мене хіба що Калігула, і той давно помер. До речі, я взяв з тої гри личка наших героїв і пробив їх в урядовій поліційній базі. Таких людей у поясі астероїдів немає і ніколи не було, що й треба було довести. От. То кому сьогодні нашу цяцьку віддавати?

— Мені, — сказала Аг. — А відбитки пальців ти в них не перевіриш?

— А от на пальчиках у цій грі пласка текстура, — серйозно відповів Темний. — Не звертали уваги, чи у принциків часом не гладенькі долоні?

— Ми з ними не віталися, — бовкнула Фана.

Вечір був тихий. Тут усі вечори були тихі й теплі, приємної штучної температури. Аг сиділа на гойдалці на дитячому майданчику всередині кварталу. З чийогось вікна долинала ніжна, сумна музика. Аг подумала: «Хороші колонки. Дозволяють зробити зовсім тихо і не втратити жодного звуку. Хороші колонки. Хороший вечір. Байдуже, що консоль із дивним сірим камінцем всередині лежить у кишені жилетки. Жилетка стара, затишна. Дід сам вигаптував її кольоровим бісером. Сидів, мружив темні очі й гаптував, бісеринка до бісеринки. Батьки сміялися, казали — завелика, хіба на весілля. Діда немає шість років, а жилетку я ношу й досі. Тепер вона якраз. А на весілля, мабуть, вже буде малою». Тепер Аг дванадцять, майже тринадцять. Цікаво, якою вона стане ще за шість років. Затишна жилетка з великими

кишенями. Раніше в кишеню вміщалася лялька-чарівниця в синій мантиї й гостроверхому капелюсі. Тепер там лежить консоль із сірим артефактом.

Тиха музика й тихий вечір, а ще гойдалка ледь не заколисали Аг, коли краєм ока вона вловила якийсь рух у сутінках. Аг змусила: себе повернути голову повільно, як дорослі герої у крутих фільмах. У тіні пишних квітучих кущів стояв принц Морок. Його біле волосся, розсіпане по плечах, сяяло в темряві. Аг вчепилася в ланцюги старої гойдалки. Вперед — назад, рип — кувік. Скільки Аг себе пам'ятала, ця гойдалка видавала саме ці звуки. Рип — Морок не рухається. Кувік — робить крок вперед. Він відрізав Аг шлях додому. Мабуть, вистежив. Знає, де вона живе. Рип, назад — нічого. Кувік, вперед — ще крок назустріч. Рип, штовхнутися спиною, сильно викинути ноги вперед. Кувік! Високо й далеко вперед. Чорні безодні Морокових очей летять просто на неї, але тут інерція відкидає гойдалку далеко назад, і Аг стрибає.

Ліворуч, на білу плиточну доріжку, що виводить з глибини кварталу на проспект.

Аг біжить, чуючи за спиною кроки й шурхіт шкіряного мундира.

Принц Морок не біжить. Він вже непогано вивчив це дивне місце. Він тримає рівно ту відстань, що дасть йому змогу вскочити до однієї з дівчинкою кабіни на колесах, якщо ця кабіна трапиться. Дівчинка тут вдома, але це не важить. Вже темно. Ніч — стихія принца Морока. Він бачить у темряві найменшу дрібничку, порошок під ногами, прожилки на листі кущів. Дівчинка не втече від нього. Але хочеться побігти, просто щоб відчутти вітер на обличчі. Так дивно, що тут немає вітру. Так часом страшно. Дівчинка біжить. Гарний візерунок на одязі. Жовте — шматочки бурштину. Цікаво, а зелене й синє? Хоча у них тут все несправжнє.

Аг добре знала, куди біжить, лише сподівалася, що Морок продовжить своє неквапливе переслідування, а не рвоне за нею по-справжньому — тоді їй не вистачить дихання, бо вона вже геть засапалася.

А бігти ще доволі далеко. Великий електронний годинник на фасаді міського суду показував за десять десятю. Добре. Рівно стільки часу, скільки треба.

Нарешті Аг зупинилася перед величезною, темною вітриною. Коліна тремтіли, волосся прилипло до лоба. Чому вона не закричала там, на майданчику? Поруч були сусіди, батьки. Так, поруч були сусіди, батьки, таке звичне, спокійне життя. Якби Аг закричала, то зруйнувала б його. Ні. Так не буде. Рука в чорній рукавичці лягла їй на плече. Позаду глухий кут. Нічний бар «Пастка» був розташований в кінці вулиці. Аг впиралася спиною у його темну широку вітрину.

Годинник на Суді почав відбивати десятю вечора. На перший удар рука в Аг на плечі ледь здригнулася. Аг витримувала бездонний погляд принца Морока та рахувала секунди. На останньому ударі вітрина спалахнула холодним біло-фіолетовим світлом, а вгорі, над нею, так само нестерпно засвітився електричний напис «Пастка». Нічний бар відкривався рівно о десятій.

Принц Морок відсахнувся, притис обидві руки до горла, наче йому не стало повітря, і завмер. Аг усім тілом кинулася вперед, плечем відштовхнула принца й помчала темною вулицею. Завернула за один риг, за другий, проскочила прохідним двором, ще і ще. Все. Можна перейти на спокійний крок. Тепер вона точно збила Морока зі сліду. Але ноги самі несли Аг додому.

Стоячи на сходах рідної веранди, Аг слухала, як калатає в грудях серце. Іноді воно підскакувало кудись аж до горла і заважало дихати. Пригадалось, як задихався нестерпним електричним світлом принц Морок. У житті він здався молодшим, ніж на екрані. Він стояв, притиснувши руки до горла й не зводячи з Аг широко розплющених очей. Аг заманила його в пастку. Тепер Морок її зненавидить.

Аг прочинила двері й почула веселий татів голос:

— Привіт! Ходи до нас! Ми тут всесвіт рятуємо. Така бадьора кіношка!

6

Ден Вернейль, знаний як Фанин дядько, споглядав екран, яким пробігали нескінченні рядки дрібних знаків, схожі на сніг, якому заманулося падати вгору. Принц Вигук сидів у кріслі, втомлено опустивши голову. Принц Спалах міряв кімнату нервовими кроками:

— Володарю, ну що?

Він навис над генієм програмування, зазираючи в екран через його голову.

— Не лізь!

Геній безцеремонно відіпхнув його ліктем.,

— Мій архів пошкоджено. Невідомий, але дуже здібний хакер постарався. Знав би хто, взяв би в учні. Але, так чи інакше наша головна надія — консоль із грою. Це ваш єдиний шлях додому. Це наш єдиний шлях до спільної перемоги. Погодьтеся, панове, з нашими технологіями там, і у себе, ви зробилися б непереможними.

— А ви?

Принц Вигук підняв важкі повіки й прямо глянув на Дена:

— Що ви мали б з нашої угоди? Наша магія, нехай підсилена вами, лишається нашою, і нам вирішувати — підтримувати вас чи ні. Та й в чому підтримувати? Ми жодного разу не почули від вас прямої відповіді: чого хочете домогтися ви?

— Про це треба було питати раніше, але ви надто захопилися моїми розповідями про сучасну зброю та надпотужні двигуни.

Ден відвернувся від екрана і поправив окуляри:

— Принаймні про мої наміри безглуздо питати тепер. Вони зависли на волосині, так само, як і ваші.

— Ми не зможемо повернутися додому? — раптом розгублено, зовсім по-дитячому спитав Спалах.

— Хіба що знайдеться консоль.

Ден зробив притиск на слові «знайдеться».

— А до речі, де Морок? Може, йому якраз пощастило?

— Якраз ні, — буркнув Морок, з'являючись у вікні. Потрапивши до кімнати, він всівся в кутку на килим і задумливо поклав підборіддя на сплетені пальці.

— Я чув ваші невтішні новини, але й мої не кращі, ми робимо помилку за помилкою. Сьогодні мою силу обернули на мою слабкість і використали проти мене. Дивні діти у вашому світі, володарю.

Вигук підвівся, підійшов до брата і раптом поклав руку на його білу голову.

— Твоє волосся таке від народження. Не треба вдавати сивого філософа. А діти скрізь швидко дорослішають, коли немає вибору.

Він перевів погляд на Спалаха:

— І в нас немає вибору. А у вас, Володарю?

— У мене немає часу. Мушу вийти на зв'язок. Я вас не затримую. Побачимося завтра. Схему поселення в готель я, здається, ретельно пояснив.

Усі троє зіскочили з прибудови й відійшли в тінь сусіднього будинку.

— Забирайтесь, — різко наказав Вигук. — Чекайте мене біля корчми... тьху, готелю.

Брати слухняно, але не надто квапливо пішли. Ден показав їм піший шлях до готелю. Це було зовсім недалеко. Спалах крутив головою, роздивляючись ліхтарі та кольорові рекламні лайтбокси. Морок у задумі дивився перед собою:

— Дивно.

— Га? — Спалах перестав витріщатися на вогники й поглянув на брата.

— Дивно, чому нам чаклувати — як дихати, а йому так важко.

Спалах знизав плечима:

— А багато хто взагалі не може. А тут просто жоден. То й що?

Морок похитав головою:

— Тут — інша справа. Тут і ми майже беззбройні.

Спалах викресав з пальця гостру білу іскру й плюнув на неї, коли іскра зависла в сантиметрі від гострого срібного нігтя.

Тепер Морок, безпорадно мружачись, блукав поглядом у кольорових зблисках реклам.

— Я кажу, чому Вигукові так важко чаклувати, він же старший, мав би бути сильніший.

— Ага, а татів блазень — старий, як жебракові капці. То мав би бути найсильнішим магом світу? Талант, братику, це не якийсь там дідівський досвід. — Він зітхнув і додав несподівано сумно: — Гадаю, він просто надірвався, коли возився з нами малими, і з Кітті, і з цілим королівством. Пам'ятаєш, як він бавився з громом і луною, ще до батькової смерті? То була зовсім інша сила.

Тим часом принц Вигук стояв, прихилившись до стіни й болісно стискаючи скроні руками. В голові, крізь оглушливий шум крові, крізь біль та запаморочення лунав ледь чутний Денів голос. Насправді голос лунав у Деновій кімнаті, за зачиненим герметичним вікном, і назовні його не було чути.

Ден тихо й напружено мовив:

— Привіт.

По довгій паузі здалеку долинув чистий, але безбарвний, ніби шматок прозорої пластмаси, жіночий голос:

— Привіт.

На екрані з'явилося зображення тонкого, бездоганно правильного дівочого обличчя.

Блискуче світле волосся плинними хвилями спускалось по плечах, прозорі сірі очі дивилися прямо, не кліпаючи, ніби дівчина бачила щось далеко крізь екран, крізь Дена, крізь стіну за Деновою спиною. Ден звик. Лора завжди так дивилася. Саме цей погляд причарував його, ніби приморозив до Лори. Ден був розумний та обізнаний, Ден швидко рахував і швидко приймав правильні рішення, тому все незрозуміле, все, що не надавалося до швидкого обрахунку, викликало в нього глибоку повагу, приправлену острахом. Лора викликала у нього більш ніж повагу. Лора заступила йому світ, як зараз її невидючий, крижаний погляд затьмарив весь екран.

7

Наступний день у школі був для Фани не надто вдалим. Мало того, що вона отримала ганебне, хоча цілком передбачуване «незадовільно» з хімії, та ще й хімічка наказала лишитися після уроків і перемити весь лабораторний посуд. Хімічка на дивне ім'я Ерїона завжди наказувала. Голос у неї був низький та хрипкуватий, постава пряма, волосся довге; і розпущене всупереч шкільному статуту, речі стильні і завжди дещо визивні: від ковбойських чобіт із загнутими носами до штучнозамшевих курточок з торочками та важких мідних перснів. Фані завжди хотілося бути схожою на вільну, незалежну, завжди трохи роздратовану Ерїону, і ось — така ганьба. Ну чому Ерїона має викладати саме хімію? Хоча якби вона викладала алгебру, або фізику, або основи економіки, або суспільствознавство, мало що змінилося б. Кожен предмет має свій брудний лабораторний посуд, або вкриті пилом моделі сонячних систем, або не-розсортовані позаторішні електронні зошити й методички. І все це мити, протирати, сортувати та розставляти бідолашній дурепі Фані. А хіба Фана винна, що дурепа? Мабуть, усе її життя складеться якось «незадовільно».

Фана приречено дзенькала колбами та мензурками, складаючи їх до спеціальної посудомийної машини в підсобці хімічного кабінету. Ну чому батьки потягли Аг у гості саме сьогодні, а в Темного якийсь факультатив з функційного програмування? Все — одне до одного. Треба глянути астрологічний прогноз. Мабуть, якийсь день крокодила, чи що?

Від цих сумних роздумів дівчинку відволікла чиясь присутність. У неї стояли за спиною. «Мабуть, Ерїона прийшла перевірити, як ця нездара й криворучка, тобто я, добиває останню мензурку», — подумала Фана і з винуватим виглядом озирнулася.

Блискучий шкіряний мундир, витке чорне волосся. От лишень плаща немає, — мабуть, надто привертав увагу. З майже лагідною усмішкою на Фану дивився принц Спалах.

— Твій дядько казав, що ти вередлива й самозакохана, а ти так добре миєш посуд.

Срібні Спалахові очі та блакитні Фанині зустрілися. Спалах поклав руку на вимикач.

— До того ж ти ще й кміплива. Якби тут раптом стало темно, ти б змогла утекти. Але не зможеш, бо я вже знаю, як діє ця штука. Второпала, сонечко?

Він перестав усміхатися. Обличчя його змінилося, стало страшним:

— Де гра?

Дивлячись у безжальні срібні очі, Фана думала: «Так, я дурна, вередлива, самозакохана, та ще й ляклива, наче курка в зоокуточку. Зараз я розтулю гарненького ротика й скажу, що консоль лежить у кишені в Аг». Фана зблідла й опустила руку до власної кишені.

— Гра?

В її руці майнула яскрава іграшкова рогатка. Бац!

Пластикова кулька влучила точно в лампочку, єдину лампочку в підсобці без вікон. Стало темно, лише тоненькою смужкою промальовувались погано причинені двері до порожнього, тихого класу. Фана кинулася на світло, ледь зачепивши ліктем спантеліченого Спалаха, грюкнула дверима підсобки, пролетіла класом, швидко клацнула вимикачем, занурюючи в темряву і його, тоді вискочила в коридор, промчала до сходів і... і спіткнулася на першій сходинці згори. Вона неодмінно покотилася б до самого низу, якби міцні руки не підхопили й не втримали її. Фана вчепилася в ті сильні, дорослі руки.

— Панно Ерїоно! Там! П-п-пацюки в підсобці!

— Пацюки?

Обличчя у вчительки зробилося хитре.

— Пацюки. І вони розгромили посудомийний агрегат? Сподіваюся, вони хоч реактивів не випили? Ходімо подивимось?

— Ні! — Фана вереснула так пронизливо, що вчительку аж пересмикнуло.

— Панно Ерїоно, ну, може, один. Може, він, з класу біології втік. Може, його хтось до зоокуточка приніс і забув. Але здоровий. Я їх так боюся!

— Та де ти їх бачила, пацюків?

— У мультику, про щуролова. Я його випадково побачила, ще зовсім маленькою, і так злякалася! Ну, знаєте, психологічна травма?

Фанин голос лящав у порожньому шкільному холі так, що Ерїона вже почала підносити долоні до вух. Тоді роздратовано махнула рукою:

— Йди вже.

Фану не треба було вмовляти. Лишившись біля сходів сама, Ерїона знизала плечима й пішла через хімічний клас до підсобки. Клацнула вимикачем. Темрява. Витягла комунікатора і у блідо-блакитному світлі відзначила гострий блиск скалок лампочки на долівці. В машині лишилося кілька недомих лійок, але решта була впорядкована. Ерїона вийшла назад до класу. Щось впало їй в око на підлозі, щось, чого тут не могло бути, від чого боляче штовхнулися в грудях притлумлені відчуття, образа, туга. Ерїона нахилилася й підняла двома пальцями чіпкий маленький реп'ях. Вона обережно помацала його, піднесла до самих очей, навіть понюхала. Сухий реп'ях нічим не пах. Точніше, він не мав би пахнути, але Ерїона виразно відчула запах степового пилу, запах каменю й сухої трави, запах землі. Ерїона затисла знахідку в кулаці й довго сиділа у порожньому класі за партою, аби заспокоїтися. «Психологічна травма, кажеш, Фаночко? Ну-ну».

Дорогою додому, обираючи найбагатолюдніші вулиці, Фана думала: «Так, я дурна, вередлива, ляклива, мов курка, але я завжди вибивала непоганий результат у тирі».

8

Нічого цікавого принц Вигук так і не почув. Намарне він терпів головний біль, від якого зомлів, а потім довго сидів, підпираючи спиною чужу стіну й приходячи до тями. Ден і далека дівчина не сказали більше ні слова. Вигук розчув дрібний стукіт пальців по клавіатурі. Він не вмів читати думок, лише відчував. І те, що він відчув, було жахливе: страх, розгубленість, образа, лють, а все те разом було любов'ю й бажанням щастя. Вигук був дорослий, але молодий, він не міг збагнути, як це. Як можна так мучитися й лютитися з любові?

Усе життя Вигука оточувала любов. Його любили батьки. Він любив менших братів і сестричку. Він любив землю, де жив, любив людей на ній. Він бився з ворогами, але так і не навчився їх ненавидіти, лише бився, не пускав до свого дому, який любив. Коли якось до нього прийшов дивний маленький чоловік в окулярах, із дивним заплічним мішком і дивною зброєю на плечі, Вигук вислухав його і повірив йому. Повірив у кращий світ, де можна їздити без коней, де можна літати без чаклунства, де можна вирощувати багаті врожаї, не боячись негоди й набігів. Він хотів, аби всім стало легше, але стало важче. Їх, братів і його, завели в чужину й відібрали шлях назад, а вдома... Краще не думати, що там удома. Варто подумати про дівчину, яка так мучить Володаря Синього Коридору. Він завжди спокійний. Завжди.

І лише розмовляючи з нею... І він не сказав, у чому його інтерес. Задля чого він прийшов до Королівства на Скелях Синім Коридором, задля чого взявся допомагати принцам. То, може, все це заради неї? Може, маленький чоловік в окулярах хоче стати великим чоловіком, героєм, Володарем, аби її голос потеплішав? У світі Вигука про таке було безліч легенд.

Висока дівчина йшла вулицею Вигукові назустріч. Було вже пізно, але дівчина, мабуть, нікого не боялася. Вона взагалі, певно, не вмів боятися, такі в неї суворі, пильні очі. І чого вона так дивиться? Вигуків плащ, охайно згорнутий, висить на лікті, а такі ж чорні куртки, чи майже такі ж, Вигук бачив на хлопцеві й тут. То чого ж вона? Мабуть, треба було таки зайти до заїзду й лишити плаща. Дівчина пройшла зовсім близько, зачепивши за плащ рукою. Сказала: «Вибачте», — й подалася далі. Коли вона зникла за рогом, Вигук зняв з руки й оглянув плащ. Плащ як плащ. Тут дехто теж носить не куртки, а такі довгі накидки з рукавами. Так, а це що? Ото сором! Ото принц-правитель — плаща перед дорогою не почистив! Як пташка ще десь у степу на плече наробила, так і лишилося. А й справді, тут нема пташок над містом. А раптом та висока дівчина здогадається, що він з іншого світу. Та ну, звідки? Звідки їй знати про голубів і ворон, які можуть ляпнути тобі на голову?

Ерїоні одразу вилетіла з голови і дискотека, і симпатичний хлопець з військового флоту, з яким щойно познайомилася.

Хотів провести її додому, та мав чергувати на кораблі. Узяв електронну адресу, та все це така дурня. Вчора — реп'ях, сьогодні — голуб'яче «золото». Та ще й переляк малої Вернейль. Цю лялечку хіба колоквиумом налякаєш, а тут побіліла, трохи не розрюмсалася. Ерїоні не спалося до ранку.

Наступний день був важким для класів, що мали у розкладі хімію. Невиспана хімічка спопеляла поглядом кожного, хто траплявся їй на очі.

Та в шостого класу хімії не було. Аг вертала додому в бадьорому настрої. В навушниках у неї стогнало електрогітарами, бряжчало ударниками, ревла пекельним вокалом. Загалом непогана група,

лишень виття поліційної сирени, що ним починалася кожна третя композиція, просто роздирало вуха. Щось звукорежисер намудрував із рівнями. Аг роздратовано зсунула навушники на шию. Сутеніло. Аг подумала, що безпечніше було б одразу податися додому, тим більше, що консоль із грою лежала у неї в кишені, але був настрої погуляти. Був настрої податися ген за обрій, далеко, далеко, кілометрів за п'ятнадцять. А дід розповідав, що на Землі були гори, а в горах жили її предки. Були вони затяті. Коли хлопці й чоловіки ставали навколо вогнища й, поклавши руки один одному на плечі, танцювали танок мужності, гори зітхали, як старий дідуган, що вже не може танцювати. Аг теж зітхнула. Вона не була хлопцем. Її б не взяли в те коло, не покладали б рук на плечі. Та й гір нема.

Зовсім звечоріло. Вдалині на дорозі виринули сліпучі білі вогні й стали швидко наблизитися. «Бррр! Нічні гонщики».

Згадала одна за чоловічі розваги. Тут, на астероїді, та й не лише на цьому, підлітки обладнували електроцикли величезними сліпучими фарами, гучними сигналами й ганяли на них вночі, будячи сплячі міста, завдаючи клопоту поліції. Найбільшою круттю було приробити на електроцикла ревун, імітатор старовинного мотора без глушника, але це вже каралося не штрафом, а трьома місяцями виправних робіт.

Ці були з найкрутіших. Аг здалеку зачула натужний рев. «От крексель-пїксель! Де б його сховатися? Не саджають кущів за містом. А зустрїтися вже майже вночі зі скаженими з реву та швидкості гонщиками — абсолютно небажано». Аг відбігла на узбіччя. Низька бетонна закраїна, з півметра, а далі рівенька вічнозелена трава. Аг поглянула на нові джинси, на улюблену жилетку, тоді рішуче кинула рюкзака під бетонний парапет і вляглася поруч, так, щоб злитися з тінню закраїни.

Рев швидко наростав. Раптом звук зробився якимось дивним, ніби гонщики кружляли поблизу, а не рухалися далі. Аг секунду повагалася, тоді цікавість узяла гору над обережністю. Аг повільно звелася на лікті й визирнула з-за бетонного парапету.

Гонщики й справді кружляли. Не просто кружляли, вони танцювали хижий зловтішний танок, то підіймаючи свої потворні електроцикли на задні колеса, то виписуючи вихлясті вісімки. Їх було п'ятеро. У рухливих схрещених променях потужних фар розгублено рухалася чорна постать.

Рука в рукавичці затуляла очі, блискуче біле волосся злітало й знов падало на плечі, коли принц Морок нервово озирався.

Аг залякла. Здавалося б, має радіти, що Морок вклепався, але чомусь не радіє, як не раділа тоді, коли він схопився за горло, ніби йому бракувало повітря. А як же йому, мабуть, зле тепер. Чужий світ, чужа дорога серед вічнозеленої травички.

Вони сміються, як уміють сміятися лише підлітки, по-дурному, по-звірячому. Чортові навушники! Дужкою шию перетисли. «Хвилиночку... Навушники...»

Аг перемкнула звук на вмонтований динамік, наклацала гучність на повну і, стрибнувши на початок попередньої пісні, мстиво тицьнула кнопку програвання. Сирена заволатала на весь окіл. Один з гонщиків шарпнувся, махнув рукою, ревіння обірвалося, фари попригасали, і всі п'ятеро здиміли тієї ж миті, безшумні, коли не рахувати шурхоту коліс. Морок опустив руки й повільно роззирнувся. Настала майже повна темрява. Тепер він може побачити Аг. Але їй байдуже. Вона зробила, як вважала за потрібне. Чи так робили люди з гір? Дід казав, вони вбивали ворогів сокирою. Але Палата ніколи не вірила діду. Дід був добрий, отож люди з гір були добрі. Вона випростала спину, аби Морок не подумав, що їй страшно, і пішла серединою дороги назад, до міста.

Морок знав, що вона не озирнеться. Надто визивна була та пряма спина у гаптованій жилетці. Морок втомлено сів на бетонну закраїну й похилив голову на долоню. Йому раптом стало спокійно.

9

Вони сиділи втрьох у невеличкому готельному номері з трьома вузькими ліжками, торшером і холодильником у кутку. Вони сиділи при тьмяному світлі торшера й говорили.

— То ти навіть не знаєш, чи в неї була гра? — гримнув на брата Спалах. Морок похитав головою.

— Все! — Спалах скочив з ліжка. — Мені це набридло! Я хочу додому! За будь-яку ціну!

— Будь-яку? — підняв брову Вигук.

— Так!

Спалах вибіг з кімнати, хряснувши дверима. Морок теж хотів підвестися, але Вигук утримав його за руку:

— Не треба. Ти ж його знаєш. Нехай побігає. Перекипить і кліпатиме очима, як маленький, і проситиме пробачення.

— Він може щось утнути.

Вигук не відповів. Він зняв мундир, ліг і відвернувся до стіни.

На перерві Аг відшукала найтихіший відтинок коридору і вмостилася на підвіконні, що суворо забороняв шкільний статут. Поруч влаштувався Темний.

— Щось не так? Ти якась причмулена.

Аг насупилась:

— Я вчора Морока врятувала. Від байкерів.

— Тобі мають пундика дати за сприяння агентові міжастероїдної служби безпеки.

— Що?!

— З'явилися наші принчеги в базах даних, і легенди їм Фанин дядечко зробив такі, щоб, хоч би яку дурню вони виробляли, поліція звертала на них увагу в останню чергу. Цілком логічний хід, а от де логіка в тому, що кажеш ти?

Аг зітхнула й детально розповіла йому про вчорашній випадок з Мороком.

— Думаєш, я дурна?

— Думаю, дуже важливо, що він не побіг за тобою. Ще думаю, що у вас із... а, зрештою, це твоя справа. Фані розповіла?

— Та ні ще. Гадасш, треба?

Темний зсунув на лоба свої непроглядні окуляри.

— Аг, якщо вона така примітивна, чого ти з нею дружиш?

— А вона не примітивна.

— То чого ти мене питаєш? Звичайно, розкажи. Ми ж — команда.

— Ага, вона, можна сказати, життям ризикувала, коли від Спалаха в підсобці тікала, а я?

— А ти не побачила наймодніших суконь, бо їх вже розмели! — застрибнула на підвіконня Фана, відіпхнувши Темного. — Пам'ятаєш, ми все думали, що то. буде в павільйоні за шкільним парканом, а там ярмарок стильного одягу. Останнім кораблем завезли. Ой! Там така краса! Тепер знову модне максі. Там такі шлейфи, такі букети на всю дупу! Та вже нема. Багато бажаючих знайшлося на букети. Слухайте! А неслабкі кишенькові гроші дають нашій Барбі. Вона при мені майку купила й такого капелюшка! Аг, такого капелюшка! Блакитного, з мереживом і таким бантиком іззаду! Одне слово, якраз до її злющих очиць та коротенької шії.

Темний знов начепив окуляри і зблиснув на Фану непрозорими скельцями.

— Тепер я знаю твою страшну таємницю. Твоє повне ім'я Фонтана, бо батьки від народження не знали, як тебе заткнути.

Фана озирнулася на нього й демонстративно поправила хвостика-пальму, видивляючись, як у дзеркало, в його окуляри.

— Щоб ти знав, моє повне ім'я Фантазі. Я француженка. У нас найбездоганніший смак і найбільший шарм. Навіть за відсутності Франції, — додала вона менш оптимістично. — А як би мені було гарно в тому капелюшку! Та він був останній, грошей у мене — на носову хусточку, а перерва вже скінчилася. Ходімо. Життя важке. Чорт! Я ж обіцяла фізичці батарежок у рухому модель системи купити. Купила й тягаю. Збігаю віднесу.

Вертаючись до класу, вона побачила, як коридором іде Барбі в новому капелюшку. Фана зупинилася й нечемно витріщилась.

Барбі була дочкою мера, пихатою й через те ще більш негарною, ніж насправді. А капелюшок був напрочуд гарний. Точно під колір Фаниних очей. Дзвоник пролунав три з половиною хвилини тому, отже коридор був зовсім порожній.

— Заздриш? — спитала Барбі з усмішечкою.

— На твої «рівні» ніжки? — відказала Фана, кинувши виразний погляд на не надто рівні й довгі ніжки Барбі під білими шортами.

— Це нещасним дурепам, в яких мама — перукарка, потрібні рівні ніжки, аби клієнтів не відлякувати, коли й собі ремесло вивчиш.

Вона зробила притиск на слові «ремесло». Вікно в коридорі, навпроти класу, було відчинене. Фана зірвала з Барбі капелюшка й викинула на вулицю. Спланувавши на широких крисах, легкий синтетичний капелюшок влетів до потоку повітря з витяжки хімічного кабінету, злетів над дахом, невпевнено погойдався, втративши потік, а тоді акуратно ліг на сходинку пожежної драбини під самісіньким дахом. Дивлячись у палаючу блакить Фаниних очей, Барбі знизала плечима:

— Я ж кажу — нещасна дурепа. Дістанеш, подарую.

— Дістану. І ти його візьмеш назад. І з'їси. Разом з усім, що сказала.

Барбі знизала плечима ще раз і зайшла до класу. А Фана подалася на горище.

Двері на горище були, звісно ж, зачинені, але замок на них виявився, звичайно ж, допотопним. Фана долала такий ще в сім років, коли тато замикав її велосипеда, аби не чіплялася до кебів на вулиці. Зараз Фана вийняла зі своїх кучериків гарненьку заколочку й поколупалася нею в замок півхвилини. Двері стиха рипнули й прочинилися. На мить Фані вчулися позаду кроки. Вона зачекала. Ні, нічого. Тоді вона швидко проскочила захаращене й заплетене дротами горище і шарпнула люк на дах. От він якраз замкнений не був. Лише невисокий залізний парканчик загороджував вихід на пожежну драбину.

Фана хвацько перекинула через нього ногу, але не врахувала одразу двох речей. Перше — слизьких пластикових набойок на своїх новеньких туфельках (а як гарно ті набоечки цокали), і друге — відчутно меншого тяжіння над третім поверхом, ніж внизу. Фану занесло через парканчик, ноги зісковзнули з краю даху, і дівчинка повисла на руках, від жаху не здатна навіть закричати. Долоні одразу ж спітніли, коли Фана спробувала підтягтися, залізна трубочка стала з них вислизати, мов жива.

І що гірше, вислизала трубочка не лише з рук, і звук, із яким вона совалася у стіні після кожного різкого руху, здавалося, відлунював десь у п'ятах. Внизу — ані кущика. Навіть травички не було. Пожежна драбина виходила за школу, на голий, гладенький, як тефлонова сковорідка, задній двір. Фана схлипнула. Схлип вийшов тоненький та жалісний, ніби в цуценяти. Розбитися на смерть через блакитний капелюшок. Це не просто смішно, це принизливо. Тиша. Йдуть уроки. Ніхто не підніметься на дах і не врятує дурну, задрісну Фану.

Коли її різко смикнули вгору й поставили на тверду поверхню даху, Фана не одразу збагнула, що врятувалася. Вона стояла, кліпала на блакитне денне небо, глибоко вдихала й повільно починала усвідомлювати, що жива. Внизу кілька разів дзенькнула об долівку і покотилася під стіну непевна трубочка. Лише за кілька секунд дівчинка звернула увагу на руки, що досі міцно стискати її плечі. Гостро зблиснули срібні нігті, коли принц відпустив її. Фана недоречно збагнула, що Спалахові долоні — нормальні, людські, вкриті візерунком ліній, а не гладенькі, як жартома припустив Темний. Колись люди вірили, що цими лініями розписано долю. З Фани доля явно насміхалася. Дівчинка знову схлипнула й сіла, зацьковано притискаючись до стінки. Спалах перехилився через край даху й одним легким рухом дістав блакитного капелюшка.

— Ти це хотіла?

Фана й далі тулилася до парканчика й мовчала. Тоді Спалах просто вдягнув капелюшка їй на голову й відступив.

— Чому? — видобула з себе Фана крізь сльози.

— Тому, що ти незграба, а я хочу додому. І ти...

— А гри в мене нема, — Фана почала приходити до тями, — і в Аг теж. Ми її втопили, в каналізацію.

— Ще й брехуха.

— А ти — потвора!

Фана сама злякалася того, що сказала, та Спалах чомусь не розлютився. Він просто стояв і дивився собі під ноги. Лише тут Фана помітила, що принц худенький та невисокий на зріст, хіба трохи вищий за Темного, і дуже засмучений.

— Вибач. Я не хотіла...

Спалах різко розвернувся і вибігу низькі двері горища. Не знаючи для чого, Фана кинулася слідом, але ноги в неї ще тремтіли, а швидкі Спалахові кроки вже, продріботівши сходами, лунали десь на першому поверсі. Фана повільно попленталася коридором, стягла з голови блакитного капелюшка й байдуже поклала на підвіконня навпроти класу. Злість на Барбі минула. Вся та сцена здавалася дрібною й незначущою. Коли чиясь рука лягла їй на плече, Фана з раптовою радістю вигукнула:

— Спалаху!

На неї дивилися ясні й суворі очі панни Еріони:

— От тепер ти розкажеш мені все.

— Ви мені не вірите? — Фана кліпала очима, готова розрюмсатися. — Зараз ви скажете, що такого не може бути.

Еріона згадала, як дивилася в ілюмінатор рятувального човника, що от-от мав стартувати. Їй було сім років. Холодний голос рахував секунди до старту, і їй думалося скоріш про яскравий калейдоскоп вражень від майбутньої мандрівки, аніж про те, що вона залишає назовсім. Неможливо було уявити, що більше не буде неповторних світанків за вікнами батьківського шлакоблокового замку, не зазиратиме крізь вікно червонясте око Місяця, не сідатиме на герб на графеновому тулубі батькового тренувального літака синьо-хвоста бабка з отруйних боліт, не розкреслюватимуть феєрами небо

батькові дрони, сповіщаючи турнір про зліт Дракона Десяти Крил, найкращого пілота континенту. Не може бути, щоб усе те щезло! Отак відпливло в ілюмінаторі й зникло назавжди. Не може бути! Відпливло.

— Все може бути, Фантазі. Один із них високий, весь у чорному, з темно-синім волоссям.

Еріона, начхавши на викладацькі умовності, сиділа на столі, задумливо похитуючи гострим носом ковбойського чобота.

— Відведи мене до них.

Фана вместилася поруч і так само замислено почала метеляти ногами.

— Та в нас уже склалася така традиція, що ми не до них, а від них, причому бігом. Хоча... — вона згадала дивний Спалахів вчинок, — треба подумати. Може, й відведу. Вони приходили до мого дядька і, певно, ще прийдуть. Якщо ви згодні сидіти в кушах і підглядати, ми вам їх покажемо.

— Згодна, — спокійно сказала Еріона.

— Гаразд. Тоді до вечора.

Спостерігаючи, як Фана, Аг і Темний ідуть шкільним двором, Еріона думала: щось відрізняє їх від решти дітей, щось, що довго відрізняло її саму, коли вони з батьками оселилися на астероїді. Може, знання, що світ інакший, ніж це видається на перший погляд? Тепер Еріона сиділа не на столі, а на підвіконні. Шкільний статут суворо забороняв це учням, але статут нічого такого не казав про вчителів.

Раптом Еріона зірвалася з місця, пронеслася порожнім класом, по дорозі вхопивши зі стільця сумку, і за мить була за шкільними дверима. Якщо поквалитися, вона наздожене дітей за ярмарковим павільйоном і вже не випустить з поля зору. Так, це буде надійніше.

Спалах міряв нервовими кроками тісний готельний номер. Брати сиділи мовчки, перечікуючи його бурхливе роздратування.

— Це глухий кут! Нам потрібна ця штука з гри. Без неї ми не повернемось. Гра в дітей, і ми не можемо її відібрати, бо... Бо нам їх шкода! Чому мені їх шкода?

Морок не витримав перший. Він підвівся, схопив брата за руку, змусив сісти.

— Тому, що їм тебе шкода. Тому, що в них так само немає дороги додому. Тільки в них — назавжди. Тому, що ти їх розумієш. А кого розумієш, того не зненавидиш по-справжньому.

Він зазирнув Спалахові у вічі й усміхнувся:

— Ми — двійнята. То чого ж я такий розумний?

Спалах секунду стримувався, тоді пирснув:

— Розумний? Ну, то вигадай, що його робити.

Зі свого ліжка підвівся Вигук, застібнув мундир.

— Піду, мабуть, і я, подивлюся зблизька на наших коридорних злодюжок. Посидьте тут, щоб хоч за вас не хвилювався.

Він ішов і думав про те, що сказав Морок. «Вони втратили шлях додому». Морок каже правду: так, як вони живуть, жити неможливо. Порівняно з цією гостинною в'язницею їхнє скельне королівство, пронизане всіма вітрами, голодне й войовниче з примусу, та й весь їхній світ — справжня казка, бо там є чим дихати, там є минуле і майбутнє. Цілком можливо, що Ден, розп'якуючи про нові технологи та взаємодопомогу, планував виманити їх трьох сюди, а самому піти в королівство, навести там свій лад, запанувати в тому світі. Маленький чоловічок у смішних окулярах та строкатих кофтах став би великим володарем — може, королем чи навіть імператором, підкоривши багато сусідніх земель. Тоді у голосі далекої, мабуть дуже гарної, дівчини було б менше байдужої відстороненості. Тоді вона, може, схотіла б стати його імператрицею у завойованім просторі світі. Йому все вдалося б, чи принаймні вдався б запланований початок, якби його племінниця, награвшись, поклала ту штуку на місце. Але вона не поклала. Дещо неможливо спланувати, Володарю.

Фана й Аг сиділи в кушах навпроти Фаниного будинку. Аг була сердита.

— Ну, то де твоя Еріона? Пішла скаржитися нашим батькам? Чи перестріла в темному завулку Дена, аби розповісти йому про шкідливий вплив його розробок на незміцнілий дитячий мозок?

Вона хотіла іще щось сказати. Вона багато хотіла сказати дурноверхій, язикатій Фані, та раптом відчула дивне. Так ніби їй злегка дмухнули в потилицю. Так, як робить мама, коли не бачила своєї дитини цілий довгий день, і тепер обійняла її і злегка притисла до себе, війнувши теплим диханням у потилицю. Фана відчула те саме і геть втратила бажання огризнутися подружці. Стало спокійно й трохи печально, як по закінченні хорошої книжки. «Добре, що консоль сьогодні в Темного. І добре, що Темний з нами не пішов», — було останньою розбірливою думкою Аг.

Страшний головний біль не давав почути думки двох дівчат, яким Вигук поклав руки на голови. Окремі картинки спливали перед очима, пульсували разом з його кров'ю, що билася в скронях. Каміння. Запах каміння й вітру. Високо. Вогнище гуде. Тіні. Ритмічний рух по колу. Вони танцюють. Їхні голоси низькі й загрозливі. Їхній танок страшний, але як пахне вологий камінь і багаття з сухої сосни! Все. Вже нема.

Квіти. Море квітів. Дрібних, строкатих, які ростуть у полі. Але в полі їх ніколи так багато не росте, так густо. Ноги — по квітах. Маленькі ніжки у білих туфельках із золотими застібками. Ні, вже босі. І чомусь — плач. Вона чомусь так гірко плаче! Камінь. Маленький сірий камінець серед квітів. Ні, серед різнобарвних тоненьких дротиків, у маленькій пласкій коробочці. «Проведіть нас. Не віддавайте нам її. Відпустіть нас. Ми не хотіли заподіяти вам лиха. Ми думали, ваш світ легший за наш, але він не легший. Нам треба повернутися додому».

Вигук відчув якийсь рух і озирнувся. Перед ним стояла висока білявка, що її бачив уночі на вулиці. Пильні, важкі очі, очі супротивника, очі воїна на худорлявому дівочому обличчі:

— Отже, усе те правда.

Вигук мовчав.

— Відійди від них.

Вигук не рухався. Дівчина ледь відхилилася назад, ніби готувалася його вдарити.

— Стій.

Тихий голос штовхнув Ерїону в груди, як хвиля, звів перед нею невидиму стіну. Ерїона згадала, як Фана розповідала про вигадану дядьком гру: «Для Вигука є спеціальна пісенька-замовлянка, але дядюсь не має поетичного хисту, тому вона дуже, ну дуже дурна». Пісенька... До певної міри гра базується на правді. З Фаниних слів, Морок погано бачить на яскравім світлі, а Спалах, навпаки, дезорієнтується в темряві. Отже, має бути якийсь сенс і в дурній пісеньці. Ну, може, не в ній, а в тому, що Вигукові треба заспівати.

Він сидів на траві, очікувально дивився на Ерїону, поруч спали дівчатка. А ще в нього є плащ, на який наробила пташка, ще вдома. І ще в нього є двоє менших братів і королівство десь на незатишних скелях. Нема лишень дороги туди. Ерїона заспівала.

Вона співала стару колісанку, якої її навчила мама. Там сніг, ніжний, пухнастий, падав на широке підвіконня. Там виблискували під ялинкою новісінькі санчата, подарунок до Різдва, там на ялинці світилися вогники й відбивалися у скляних кульках та гірляндах з блискіток. Там старий кіт вартував подарунки, поки не прокинуться маленькі господарі.

Кіт, авжеж, кіт! Їхній старенький Сер Чешир помер вже на астероїді. Ні, він не був старенький. Він не зміг тут жити.

Маленька дівчинка дивилася у кругле віконечко за товстим склом. Падає сніг. Якийсь сірий, ніби мертвий. Від її болю й відчаю Вигукові зробилося зле. Так зле, що не було сили терпіти. Він схопився на ноги й пішов геть, погойдуючись і ледь бачачи дорогу перед собою.

Ерїона присіла й струснула дівчат за плечі:

— Вставайте, соні. Треба поговорити.

11

— Чекайте мене, я скоро! Занесу предкам хлібці до вечері. Це — хвилинка.

Фана махнула Аг й Ерїоні рукою і зникла в будинку. Аби не стовбичити перед дверима, обидві вийшли з двору і присіли на лавці у скверіку навпроти. Вони всі втрьох збиралися йти до Темного, показувати Ерїоні консоль і радітися щодо майбутніх дій.

Фана влетіла до кухні, кинула пакет із хлібцями на стіл і, користаючись з того, що батьки були у вітальні, притьмом чкурнула назад у двір, аби не зупинили й не змусили вечеряти. Вона вилетіла в густі сутінки, пробігла двором кілька кроків і зіткнулася з кимсь. Не одразу зрозуміла, що то її дядько. Невисока дуже пряма постать заступила їй дорогу. Напружене обличчя здавалося зовсім білим на тлі яскраво-червоного светра.

— Фантазі, жарти скінчилися. Де консоль? Вона потрібна мені зараз! — Він натиснув на слово «зараз». Фана трохи відступила, приготувавшись дати драла, але Ден міцно схопив її за руку.

— Я сказав — жарти скінчилися. Твоя витівка поламала мені життя.

— Ага, я зламала замок на твоїх дверях, потім замок на твоїй шафі й стягла твою дорогоцінну консоль, вдягши перед тим стерильні рукавички! Бачте, я йому життя поламала! Не тре' було чіплятися до тієї відмороженої Лори! Думаєш, я не знаю, заради кого ти намилився світи захоплювати? А до чого тут світи? В тебе найкраща голова на всю систему астероїдів. Лорі воно треба? То чого ти думаєш, що якісь там подвиги її зворушать? Вона — морожена риба! Якщо її розморозити, лишиться мокре місце.

Ден стиснув пальці так, що Фані стало боляче, та вона не вгамувалася:

— Ти притяг їх сюди! Тобі на них начхати! Для тебе люди — іграшки! Всі, крім замороженої риби. А для неї іграшка — ти. Мені за місяць тринадцять. Я дещо розумію.

Ден відпустив Фанину руку й замахнувся, аби дати їй ляпаса, та його руку владно зупинили. Висока постать у чорнім мундирі виступила з сутінків. На обличчі принца Вигука не було люті, лише спокійне розуміння.

— Годі, володарю, — це слово він вимовив без колишньої поваги, навпаки, знущально-зверхньо, — дівчинка каже правду. Вона розуміється на таких речах, бо мудріша за тебе. Ти не вдариш її, бо я не дозволю. І ти ніколи більш не ступиш до Синього Коридору. Ніколи!

Останнє «ніколи» Вигук вимовив із таким притиском, що Дена втиснуло в стіну, і йому несила було ані говорити, ані поворушитися. З другого боку на світло дворового ліхтаря вийшли Аг й Ерїона. Аг подивилася на Вигука:

— Ходімо по ваших братів. Ми проведемо вас. Ми віддамо вам Синій Коридор.

12

Вони сиділи в кімнаті Темного. Його мама полетіла у відрядження, тож не було кому цікавитися дивним складом тусівки. Вони сиділи й розглядали невеличку ігрову консоль зі знятою задньою панеллю. Сірий камінець так само був заплетений тоненькими дротами. Темний торкнув його пальцем.

— Я крутив і так, і сяк — вся штука в камені. Тут більше нічого аномального. Звичайна консоль зі звичайною іграшкою. Камінчик — реальний артефакт, він і коридор відкриває. Ну, може, не лише він, але без нього не працює. Денові брехні про підсилення магії не беруться до уваги. А камінь... Я думаю, хтось дав йому цей камінь. Хтось, хто знає про Синій Коридор більше за Дена і за нас. І цього когось варто шукати не в нашому світі, а у вашому.

Принц Вигук кивнув:

— То ти зможеш відкрити коридор?

Темний пирхнув:

— Це змогла навіть Фана.

Йому негайно було показано Фаниного рожевого язика, та Темний лише зверхньо примружився:

— Гаразд. Почнімо.

Він закрит панелю, закомутував консоль на великий екран, увімкнув гру, пограв кілька хвилин і вимкнув. На вимиканні екран спалахнув синявою з блискавицями, і посередині закрутився темний, глибокий вир.

— А от якби ви тоді не рубонули екран, принци втрапили б просто до тебе в кімнату, Палагно, — страшним шепотом сповістив Темний, — екран треба лишати увімкненим, от.

Принци підвелися. І тут сталося незвичайне. Та ні, неможливе. Фана кліпала очима, не ймучи їм віри. Плакала Аг.

Фана ходила з нею в один садочок з молодшої групи. Аг не плакала ніколи. Якщо її допекти, вона кричала й кидалася іграшками, але сльози... Тепер Аг плакала глухо й нестримно, відвернувшись до чорного вечірнього вікна. Аг плакала, доки руки в чорних рукавичках не лягли їй на плечі.

— Мороку, я ніколи не бачила гір і хмар. Мені так тісно. Так тісно!

Морок розвернув її обличчям до себе:

— Я покажу тобі і гори, і хмари, і море. Якщо ти підеш зі мною. Якщо ти віриш мені.

— Вірю, — сказала Аг і шморгнула носом. Хоча ні, носом шморгнула Фана, і дуже гучно:

— Ну, зрозуміло. Мене ніхто нікуди не кличе. Бо я дурноверха, галаслива й зі мною лише клопіт.

— Але з тобою весело, — сказав Спалах і підморгнув.

Вигук мовчки глянув на Ерїону. Вона похитала головою:

— Ні. Якщо я потраплю туди, де є те все, чого бракує Палагні, я помру, коли повернуся сюди. Дякую. Ні.

Вигук хотів сказати щось, але тут Морок вказав углибину коридору. Там, на другому кінці, змалювалася маленька постать у такому ж чорному мундирі й військових чоботах, мабуть розміру тридцять другого.

Над грубим шкіряним коміром зухвало стирчала яскраво-руда голова із дикими зеленими очима, що їм позадрили б усі кицьки.

— Кітті, — спантеличено мовив Спалах.

— Акітєє, що там таке? — суворо спитав Вигук.

— Він мене питає? Ні, він мене питає?! — долинув здалеку зовсім не ніжний дитячий голосок. — Ото — владуша династія! Ото — правителі, захисники! Кинули маленьку сестричку, кинули на неї

королівство, лишили недокомплектований гарнізон й ополчення без чобіт та з дрючками замість списів, а самі завіялися світ за очі! Вертайтесь негайно. Тут таке, що навіть я не впораюсь.

Останні слова вона вимовила зовсім тихо. Дика зелень очей зблякла. На маленькому личку проступили тривога та втома.

Принци спохмурніли.

— Такою я Кітті ще не бачив, — прошепотів Спалах, — а за дев'ять років життя вона нам усяке показала.

Вигук обвів очима дівчат, Темного та вчительку:

— Ми повернемося по вас. Не губіть цієї гри. Ми з усім упораємося і повернемося по вас, коли усе стане гаразд.

Коли синява коридору сховала три постаті в чорних плащах, Темний замислено поглянув на консоль:

— Може, не варто було їх самих відпускати. Наївні вони якісь, знову вклепаються.

Еріона дивилася у синяву на екрані й робила до нього крок по кроку. Вона вже простягла руку, аби перевірити, чи справді в коридор можна увійти, коли екран зблиснув і згас.

Еріона запитально глянула на Темного. Хлопець енергійно замотав головою:

— Це не я! Він сам.

— Його зачинили з того боку, — тихо мовила Аг. — Тепер лишається чекати.

— А камінь, — вже не удавано шморгнула носом Фана, — вони лишили його нам навмисне? Щоб коридор вів саме сюди, до нас?

Темний замислено грався своїми чорними окулярами.

— Ми нічого не знаємо про цей коридор. Та й вони знають не набагато більше. Але поки що версія камінця як артефакта-провідника найпереконливіша.

— Розумний ти, — Фана скорчила міну крізь сльози, — так говориш, ніби без нас коридор відкривав, погуляв там і назад повернувся.

— Розумному досить.

Темний вдяг окуляри, тож коли Аг пильно подивилася на нього, його погляд надійно ховали дзеркальні скельця.